

dig Korrelat dertil, at man ønsker de høje Straffe.

Imidlertid maa man dog ikke overvurdere, hvad Straffetrudslens kan udrette til i Gerningsøjeblikket at afskrække fra Forbrydelsen. Den Person, der handler under Paavirkning af stærk Sanselighed, anstiller næppe Refleksioner, om Straffen er nogle Procent mere eller mindre stræng. Selv Udsigten til Livsstraf turde næppe være i Stand til at holde ham tilbage. Som et betegnende Datum for Gerningsmændenes Tilstand i Gerningsøjeblikket skal jeg anføre, at i ikke mindre end 5 af de i Aarene 1897—1904 af Højesteret paadømte 26 Voldtægtsager var Ofrene fra 66—79 Aar gamle.

Den strænge Straf har derfor næppe her direkte afskrækkende Betydning. Dens vigtigste Betydning er formentlig den, at den virker opdragende paa Samfundets Anskuelse om Forbrydelsen. Er alle klare over, at Sædelighedsforbrydelserne straffes strængt og ikke kan klares med Bagatelstraffe, styrkes Forestillingen om Handlingens Slethed og der bliver da en Mulighed for, at der kan dannes Kontrastforestillinger, som, naar Fristelsen opstaar, kan virke hæmmende paa Sanselighedens Tilskyndelse.

Vil man de strænge Straffe, maa man imidlertid paa den anden Side ogsaa være klar over, at dette i det enkelte Tilfælde kan virke meget haardt. Man maa da ofre Individet, Forbryderen, paa Samfundets Interesses Alter. Det er dette, der af rent menneskelige Grunde kan falde den, der holder Forbryderens Skæbne i sin Haand, noget svært. Den, der kun kender den begaaede Forbrydelse, ser selvfølgelig med Rædsel og Afsky paa Gerningsmanden. Men den, der har haft Lejlighed til at lære Forbryderen selv at kende f. Eks. ved om en ung Mand, der har gjort sig skyldig i et Voldtægtsforsøg, at han ellers er et skikkelig Menneske, som kun under et Øjebliks Forvildelse og under Paavirkning af Spiritus har begaaet sin Forbrydelse, kommer let forklarlig til at spørge sig selv: Skal jeg virkelig bestemme en Straf saa stræng, at den tilintetgør dette Menneskes fremtidige Liv, og det, skønt der i Virkeligheden ingen Grund er til at tro, at han nogen Sinde skulde gentage Forbrydelsen. Det er under disse Omstændigheder forstaaeligt, at han gyser tilbage derfor.

Er der saaledes Grunde, der i alt Fald kan undskylde og forklare Skaansomheden overfor den, der første Gang begaar Sædelighedsforbrydelse, stiller Sagen sig i hver Fald anderledes overfor den allerede straffede Person, der falder tilbage. Selve Gentagelsen af Forbrydelsen viser, at man her har at gøre med en farlig Person, der ikke lader sig paavirke af Straf.

Ved visse af Sædelighedsforbryderne — dette gælder navnlig Blufærdighedskrænkerne og de, der

forgriber sig paa Børn — har i mange Tilfælde Forbrydelsen sit Udspring i en sjælelig Defekt, en sygelig Retning af Kønndriften. Denne sygelige Karakter af Forbrydelsen er jo til en vis Grad en Undskyldning for Forbryderen. Domstolene har imidlertid — i rigtig Erkendelse af Samfundets Interesse, idet Driftens sygelige Karakter netop gør Forbryderen særlig farlig — været meget utilbøjelige til at erklære saadanne Personer for utilregnelige. Men paa den anden Side maa det erkendes, at selv om man anvender Straf og endog meget streng Straf, giver enhver tidsbegrænset Straf ikke tilstrækkelig Sikkerhed overfor saadanne Forbrydere. Her vilde det forekomme mig rimeligt, at man fik en Straffelovgivning, der gav Adgang til enten efter Straffens Udstaaelse eller i Stedet for Straf at anbringe Forbryderen paa et Kriminalasyl, saaledes at han kun kunde dimitteres derfra, naar det maatte anses som givet, at hans Farlighed var ophævet, hvilket vel i de fleste Tilfælde vilde være ensbetydende med livsvarig Indespærring. Lignende Synspunkter maa komme til Anvendelse i de Tilfælde, hvor Sædelighedsforbryderens Farlighed har sin Grund i andre sjælelige Defekter, saasom Imbicillitet, kronisk Alkoholisme, Epilepsi osv. Men jeg vilde endvidere finde det rimeligt, at ogsaa de meget farlige recidiverende Sædelighedsforbrydere — for hvis Vedkommende Forbrydelsen ikke har et sygeligt Udspring — bliver uskadeliggjorte for bestandigt eller indtil deres Farlighed er ophørt. Det forekommer mig for Eksempel ganske urimeligt — at et Menneske, der dømmes for 3die Gang begaaet Voldtægtsforsøg kan — saaledes som jeg ved, at det flere Gange er sket i dansk Retspraksis — slippe med 3—5 Aars Tugthusarbejde. Han bør for stedse uskadeliggøres.

Fru Stampe Feddersen: Det er som Mor, jeg staar paa denne Plads. Det, som har givet mig Mod til at sige et Par Ord til denne Forsamling, er den Omstændighed, at jeg er Mor, og jeg er vis paa, at jeg taler i tusinde af danske Mødres Navn. Der findes sikkert ikke en Mor i Danmark, hvis Hjerte ikke har blødt, og som ikke har dirret af Harme ved Efterretningen om den rædselsfulde Udaad, som nylig er øvet her i Landet. — En skøn og dejlig Junidag, mens hele Naturen jublede og alle, Børn og unge, frydede sig ved Sommerens Skønhed, blev et syvaars Pigebarn skændet og myrdet af et vildt Menneskedyr!

Kan vi Mødre da sidde stille og høre om sligt?

Er det til at udholde at tænke paa, hvad det Barn har lidt af legemlige Smerter men fremfor alt af grænseløs Angst!

Og saa hendes Mor, hvad maa hun ikke lide?

Hjærtet krymper sig, naar man tænker Tanken igennem!

Og mens Sindene endnu er opfyldte af Rædsel